

[Ninn-Hansen.]

en klar udtalelse om, hvorvidt man mener, at disse europæiske lande i dag leverer våben til Sydafrika. Er det det, der er baggrunden for, at man har kunnet stemme for en resolution, der nævner disse lande ved navn? Eller mener regeringen ikke, at de pågældende lande leverer våben?

I øvrigt er det særdeles vanskeligt at få klarhed over disse våbenspørgsmål med den måde, hvorpå leverancer foregår. Jeg ved ikke, om udenrigsministeren eller andre regeringsmedlemmer overhovedet er i stand til at redegøre mere præcist for, hvordan våbenleverancerne finder sted. Jeg aner da f. eks. ikke – hvad der ikke har noget med Sydafrika at gøre – til hvilke lande svenske virksomheder i dag leverer våben, de har jo ikke de samme bestemmelser, som vi har. Når vi alle ved, hvor svært det er at gøre disse ting op, så siger det i hvert fald mig, at man skal være meget tilbageholdende med at kritisere bestemte lande i den forbindelse.

Jeg finder det også principielt ganske forkert, at regeringen har stemt for en resolution, hvori man bryder med de principper, vi hidtil har bygget på vedrørende idrætssamarbejde her i verden. Jeg vil til enhver tid være modstander af, at vi skal blande politik ind i idræt. Idrætten kan have en vældig betydning for mange mennesker, også en betydning med hensyn til at fredeliggøre verden, men hvor skal man standse op, hvis man begynder at blande politik ind i den? Der står jo i resolutionen, at regeringerne skal tilskynde nationale sportsorganisationer til at støtte Sydafrikas udelukkelse fra internationale sportslige sammenslutninger. Det er efter min mening en ganske utilstedelig indblanding i sportslivet. De må selv afgøre, hvilke lande de arbejder sammen med. Derfor håber jeg ikke, at regeringen opfatter sin egen afstemning på den måde, at man skal sende hverken det ene eller det andet brev til Dansk Idræts-Forbund – man kan passende holde sig ganske ude af dette.

For at dette ikke udelukkende skal være en kritik af resolutionerne, vil jeg gerne give meget stærk tilslutning til en afstemning, der blev foretaget, hvor den danske regering sammen med en række andre lande stemte imod en resolution om Israel. Jeg håber, det betyder, at regeringen fastholder denne klare indstilling til beskyttelse af Israel, når andre resolutioner kommer frem i de nærmeste dage.

Så skal jeg blot sige samlet om Afrikapolitikken, at vi da deler den opfattelse, at apartheid er umenneskelig, selvfølgelig. Vi deler opfattelsen af styreformen i Sydafrika, den synes vi ikke om. Men hvis det hele tiden er den sag, man beskæftiger sig med, så kan man jo give indtryk af, at vi ikke har tilsvarende kedelige styreformer og umenneskelige forhold i andre lande, og Sydafrika er ikke det værste land i den forbindelse. Kritikken er rimelig og rigtig, men hvis den er uden balance, kan man få indtryk af, at det kun er dér, der finder noget forkert sted styremæssigt set, og at det kun er dér, man har noget umenneskeligt.

Når man så stærkt beskæftiger sig med Sydafrika, giver det også forpligtelser, Når man taler om det sydafrikanske folk, så vil jeg gerne vide fra dem, der gør det – det var i særlig grad hr. Gert Petersen, der gjorde det: hvem er det sydafrikanske folk? Er det folk af alle hudfarver i Sydafrika? Det mener jeg det er. Vi skal selvfølgelig ikke risikere gennem vor deltagelse i opfordringer til ændringer, at vi får en apartheidpolitik senere med modsat fortegn. Vi har jo set andre steder i Afrika, hvordan det kan udvikle sig. Uganda er et skræmmeksempel. Vi har en pligt til netop ud fra en humanistisk tankegang at sikre, at menneskerettighederne også fastholdes efter en ændring af styret. Vi har også en pligt til ikke at medvirke til noget, der kan skabe det samme som i Angola med cubanske eller andre tropper. Jeg synes måske, at tilbageholdenhed her også kunne være på sin plads, indtil disse tropper bliver fjernet.

Honoré (KrF):

At tale om dansk Afrikapolitik kan lyde lidt højtideligt, men det svarer til realiteterne. Danmark har efterhånden så stærke bistandsmæssige, handelsmæssige og politiske relationer til dette kontinent, at vi bliver nødt til at gøre os klart, hvad det er, vi vil i forhold til Afrika.

Afrika er det udviklingskontinent, der i geopolitisk henseende er vor nærmeste nabo. Det vil være naturligt for mig at fremdrage de vesteuropæiske kirkesamfunds betydning for den religiøse og folkelige udvikling i Afrika syd for Sahara. Hospitaler og klinikker, drevet af europæiske kirker og missionselskaber, har for den afrikanske befolkning været en af de mest positive manifestationer af europæisk, kristen civilisation. På kirkernes skoler og undervisningsanstalter er mange af det nye Afrikas le-